

ČAJ

Pro chvíle pohody

DUBEN 2016

Časopis Autorů Jičínska

DUBEN

V dřevém stromě
mé paměti
je včelí úl
a bzučí
Vzpomínky létají tam a sem
překřikují se navzájem
a občas bodnou
jindy chutnají jak med

Ach ta má paměť
nepaměť

Svatava MÁŠOVÁ

115

Vážení čtenáři,

v dubnovém čísle ČAJe Vás pozvu na jih, do Athén a do Itálie.

S těmi Athénami to nesmíte brát tak vážně,
protože to budou jen hánácké Athény - Kroměříž.

Odtud je dnešní host ČAJe **Svatava Mášová**.

Představila svoji poezii již ve sborníku „Město, moře, kuře, stavení“
(vyšlo podzim 2015) a na titulní stránce ČAJe báseň „Duben“.

Další ochutnávka z její tvorby je dál v časopise.

Ale s tou Itálií jsem to myslel vážně.

Marcela Kubovová

pochází sice ze slovenského Martina,

tam jsme ji měli možnost poznat,

byla i na akcích v Jičíně,

ale již nějaký čas žije se svým přítelem Enrikem v Itálii.

Vedle krátké ukázky její tvorby (haiku)

Marcela ochotně odpověděla na všechny otázky.

V Itálii se jí žije dobře, přiznává: „**Teraz mám dva domovy!**

Taliansko je krajinou, kde to, čo zklame zároveň aj poteší.“

A když už jsme v Itálii,

rád bych vám představil knihu

Paolo Giordana: „Osamělost prvočísel“.

Třeba je to autor, který v budoucnu získá stejnou proslulost

jako nedávno zesnulý **Umberto Eco** .

Na jeho poslední knihu

„Nulté číslo“

jsem se podíval trochu podrobněji,

abych představil současnou italskou literaturu.

Váš Václav

HOST ČAJe:

Svatava MÁŠOVÁ

Narozena v Ivanovicích na Hané v srpnu 1942. Po středoškolských studiích trvale zakotvila v Kroměříži jako kulturní pracovnice a knihovnice. Tomuto povolání zůstala věrná s výjimkou let 1970 – 1990, kdy z politických důvodů nesměla v oblasti kultury pracovat a živila se jako aranžérka. Poezii se věnuje od mládí. S úspěchem se účastnila po několik let literárních soutěží O Tachovskou renetu a Seifertovy Kralupy. Ocenění několikrát získala také v soutěži LK Pegas Mělník a jinde. Ve svém regionu pracuje v porotách, hodnotících dětské a studentské literární práce, recitaci i ochotnické divadlo. Je členkou literárního Klubu Pegas Mělník a dlouholetou aktivní členkou Švabinského kruhu přátel výtvarného umění v Kroměříži. Vedle pěti vydaných básnických sbírek publikovala své verše v časopisech a celostátních sbornících poezie, recitovala a připravovala autorské pořady a Dny poezie. Motto: *Prchávaje někdy od lidí, vidím to, co jiní nevidí. (Jaroslav Seifert)*

Vyznání

Setkání s poezií je pro mne vždycky svátkem.

Tak dlouho se od ní vzdaluji, až ji znovu a znovu potkávám.

Magie kruhu, z něhož není úniku.

Ale je to kruh příjemný, sama jej vyhledávám, buduji a pomocí něj si stavím ochranný val proti zlobě, hlouposti, závidisti, nelásce.

V kruhu poezie má svoji krásu i uvadající květina, nemocný poražený strom, tlející listí.

Ten *prsten* si navlékám ráda.

Otáčím jím pomalu.

Jako v krasohledu nacházím nové a nové obrazy, nová a nová kouzla barevných sklíček.

Přeji si jen, aby mne tato hravost a posedlost proměnlivými obrázky nikdy neopustila.

Výběr z poezie Svatavy Mášové

Krajina v bílém povijanu
choulí se v tichu všedních dní
Píšu ti verše někdy k ránu
ač vím, že nejsou moderní

Rozdávám verše marnotratně
sypu je do vln přejejí
Někdy jsou přijímány špatně
a jindy hladí, zahřejí...

Barvy života

Život není vždy poetický
někdy má barvy šedivé
Nálada může zčernat vždycky
i když si stokrát řeknu NE

Nedám se polknout beznadějí
Nedám se zmáčknot pod krkem
I když se uvnitř strachem chvějí
nepřízeň vezmu útokem

Podívej – jaro právě je tu
i kaktusy jsou v plném květu
Zelená semaforům vládne
a duše jásá – duše mládne
Pokládám barvy – jednu druhou
a všední život zkrášlím duhou

Bílá

je rozepjatá náruč dálky
a křehká perleť na korálky
Bílá jsou dosud nedotčená křídla
Venuše jež se z mořské pěny zdvihla
něha a soucit maminčiných dlaní
a bílý příslib
v dívčím pousmání

Ještě jednou

Ospale tikají hodiny v zimě
bubnuje vítr do zamrzlých skel
U okna stál jsi v tu chvíli při mně
a jižní palmy na skle uviděl

A já ti zahlédla přes rameno
letní pláž mládím rozprostřenou
horký písek hřál do chodidel
a hudba dala hodinám pár křídel

Pod oknem pospíchaly dívky z tanečních
a jejich smích se ozýval tak blízko
Sbírala jsem ti z vlasů první sníh
a z tmavých šatů droboulinké smítko

To všechno vidím mezi vteřinami
na přetřhaném filmu vzpomínání...

Leden

Jako dva havrani
třapkáme ulicí
- dva černí havrani
pod sněžnou čepicí

Po kapsách mačkáme
zlomené snítky jmelí
Za štěstí dáme dnes
více nežli bychom chtěli

Zamrzlou ulici
přejdeme stěží
- havrani bez křídel
s labutím peřím

Výstava kamélií

Ve starodávném skleníku
rozkvetly něžné kamélie
a sladkým rytmem valčíku
se roztančila historie

Sen uplynulých století
dámy toužící po kráse
romány pana Dumase
galantní verše básníků...

Najednou nevím kde to jsem
Květ kamélie za pasem
vznáším se v lehkém objetí

Sen jako pířko odletí
V dlani mi zbylo okvěť
a v duši mírná nostalgie

Předjarní

V korunách stromů
cvrlikali vrabci
a jejich zpěv byl plný těšení
A v oknech domů
zhlíželo se nebe
modré až k neuvěření

Den rozdávání cvrkotu a vlání...
V únoru zázrak – věř či nevěř mi
A mladé jaro plné slibování
přešlapovalo za dveřmi

Kde jsi jaro?

Hrál vítr na flétnu dnes ráno
mrazivý vítr v ulicích
A slunce spalo zakutáno
v hustých šedivých oblacích

Kdepak jsi jaro? Vrať se zpátky
Chystám ti bohatou pomlázku
Rozsviť parky a předzahrádky
Přijď s poukázkou na lásku

Duben

V dřevém stromě
mé paměti
je včelí úl
a bzučí
Vzpomínky létají tam a sem
překřikují se navzájem
a občas bodnou
jindy chutnají jak med

Ach ta má paměť
nepaměť

Modrá

Nabraná z tůně podvečera
do džbánu s modrým okvětím
V inkoustu noci vykoupané včera
a letní nebe nad tvým objetím...

Tak modře do tvých očí
obtiskl se svět
že chtěla bych jej stejně uvidět

Před ránem

Vzbudili jsme se dřív než ráno
než rubín slunce zajiskří
Kosové měli rozzpíváno
a z věží odbíjely tři

Jarní déšť padal na kamení
a cesty lehce postříbřil
a my nezvykle rozednění
čekáme až se rozjítí...

Socha bohyně Flory

Čekám tu na tebe tichá a kamenná
do stříbra dešťů a do vůní oděná
Prosím tě nespěchej – zastav se na chvíli
Třeba tě pohladím dotekem motýlím

Třeba tě obejmu Třeba ti zazpívám
jak ptáci zpívají stromům a květinám
Copak ty neslyšíš mou prosbu velikou?
Čekám tu v zákoutí – a ty jdeš oklikou...

Jarní sonet

Rozpačité jaro hraje na piáno
dešťů vlahých dešťů stříbrných
Nebe stokrát za den přemalováváno
Rošťák slunce skáče v parku po větvích

Probouzí se ptačí píseň - stará
jako život jak svět Co já vím
Prožíváme každý jen svá jara
s radostí i steskem mlhavým

Bičování tempem hlukem smogem
mnozí nevšimnou si krásné palety –
už jim jaro mizí za posledním rohem
K smrti mají blíže než k lásce před lety...

Jaro racků hříbat jaro beránek
posílám ti znovu vzdušnou pozvánku

Letní sonet

Na struny obilí horoucně hrají vánky
Stromy si protahují obtěžkané údy
Sametem hladiny voda chladí spánky
Plaveme v řece... Vyzkoušíme chůdy...

Prostírám pod jabloní Vytrácím se z domu
Něčemu neznámému toužím běžet vstříc
Zas padá hvězda do starého lomu
a mladé víno zvoní od vinic

Slunce si počíná jak dávný alchymista
Pro večer měňavý mi překvapení chystá:
Namísto vnuček od zahradní branky
přiběhnou domů krásné Egyptanky

a tiše sdělují si rajská tajemství
V košíku pod ovocem hádek dosud spí

Vzpomínka na Paříž

Záhadný úsměv Mony Lisy
Montmartre v noci Moulin Rouge...
Paletu barev zvuků mísí
rozmarná Paříž Jako nůž

jenž do kmene vryl srdce čísi
vrývám si do paměti rysy
uliček zákoutí – ten rub i líc
který jsem znala z knih a pohlednic

Pak ptačí pohled z výšky Eiffelovky
na mraveniště ulic které běží
svým ustavičným tempem do všech stran...

Za týden zbudou zamlžené fotky
a špetka poznání jež stěží
obsáhne vířící a žhnoucí lidský oceán

Žlutá

Louka rozkvetlých pampelišek
láká nás žhavě do léta
Žluté je plná paleta
a slunce pozdravy nám píše

Medově stéká do heřmánku
do obilí a slunečnic
Nabíráme si víc a víc
sladkosti z jantarových džbánek

a naše předsevzetí hynou
opilá zlatou medovinou

Rozverný sonet o štěstí

To štěstí bylo černobílé
a vešlo se mi do dlaně
Dostavilo se nahodile
koukalo na mne oddaně

Co s tebou štěstí zarputilé
nečekané a bezbranné ?
Leštím si zaslzené brýle –
to se mi hned tak nestane

Když už jsi tady zůstaň se mnou
Pojď ustelu ti v peřinách
a závistí i stěny zblednou
při našich rozpustilých hrách

Budu tě krmit hýčkat denně
ty moje zatoulané štěně

Čtenářka

Zas krásné dobrodružství knih
se otevírá na řádcích
a ústa zamyká

Hledám se v nich
a vytrácím
a za příběhy unikám

Podzimní krása poezie

Nad krajinou se připozdívá
a melodie zádumčivá
nahrává na smeč podzimu
I básníkův hlas patří mu

I básníkům se připozdívá
v chorobně dravém režimu
Labuť prý nejkrásněji zpívá
když ví, že málo času zbývá
a chystá pírka na zimu

Je půlka října. Přešlo září
a zlaté listí v slunci září
Jen básník hledá nedočkavě
pro příští jaro kvítky v trávě
a zapomíná, co je stáří

Nezvaný host

Přiletěl nikým nepozván
vyslanec z ptačí říše
Usedl na okenní rám
a rozhlížel se tiše

Byl to snad holub poštovní?
Vždyť neměl žádné psaní
Hledal mne možná spoustu dní
chci pohladit jej dlaní

Něbyl to holoubek z pohádky
o Popelkách neměl zdání
zamával křídly a do dálky
odletěl znenadání
Zmizel do modrého rána
Zrní slov přebírám sama...

**„Teraz mám dva domovy! Taliansko je krajinou,
kde to, čo zklame, zároveň aj poteší.“**

ROZHOVOR MARCELA KUBOVÁ

Marcela Kubová patrí ke knihovnicím Turčínaské knižnice v Martině, byla u zrodu spolupráce jičínských a martinských autorů, několikrát se účastnila i jičínských poetických akcí, ale už několik let na Martinské poetické jeseni zastupuje Itálii. Nedalo mi to, abych Marcelku nevyzpytal.

- Jak se to vůbec stalo, že jsi se ze Slovenska dostala do Itálie?

Za všetko môže láska. Jedného dňa som sa na výlete v Londýne zoznámila s Talianom Enricom a zaľúbili sme sa do seba. On sa potom vrátil do Talianska a ja domov, na Slovensko. Vďaka internetu sme sa mohli aj naďalej spoznávať a po čase

sme sa rozhodli spolu žiť. Tak som sa pred štyrmi rokmi presťahovala do Ravenny.

- Jak jste se spolu domlouvali? Uměla jsi italsky? Kolik jazyků vůbec umíš? A baví tě jazyky?

Na začiatku sme sa rozprávali po anglicky. Asi tak rok. Potom, keď sme sa rozhodli bývať spolu, som poprosila Enrica, aby začal hovoriť len po taliansky, aby som si na ten jazyk zvykla. V našej martinskej knižnici, kde som vtedy pracovala, som si požičala zopár kníh napísaných po taliansky, ktoré sme si potom večer na Skype

čítali spolu. Plynule po taliansky som ale začala hovoriť, až keď som sa presťahovala. Viem ešte po anglicky, na strednej škole som mala aj nemčinu, ale z tej si už veľa nepamätám. No a samozrejme rozumiem češtinu. Nemám problém prečítať si českú knižku, ale asi by som sa neodvážila po česky aj rozprávať, lebo som neštudovala českú gramatiku. Myslím si však, že to ani nie je potrebné, my (Slováci a Česi) si rozumieme.

- Jak je těžká italština?

Predtým, než som sa presťahovala, som si čítala na internete rôzne fóra, kde sa mnohí tí, čo nejaký čas žili v Taliansku, vyjadrovali, že do roka sa naučili celkom dobre po taliansky. Túto skúsenosť môžem len potvrdiť. Taliančina sa dá naučiť počúvaním a keďže Taliani veľa a radi rozprávajú, nie je to také zložité. Stačí chodiť medzi ľuďmi.

- Jak těžké bylo opustit Slovensko a vydat se do jiné země?

To záleží na motivácii každého z nás. Ja som k odchodu nebola ničím tlačaná, bolo to moje slobodné rozhodnutie. Mala som dostatok času sa na to pripraviť a čo-to naplánovať. Mala som aj istotu, že keď prídem do Ravenny, budem mať kde bývať a Enrico mi pomôže so všetkým potrebným. Nepálila som mosty, neutekala pred niečím alebo niekým a mohla som sa kedykoľvek vrátiť. Možno som niečo tou zmenou stratila, ale oveľa viac som získala. Teraz mám dva domovy. A viem aj, že ich môžem mať koľko len chcem.

- Co Italové znají ze Slovenska? A vnímají, že už neexistuje Československo, ale dva samostatné státy?

Keď poviem, že som zo Slovenska, veľmi často si to pomýlia so Slovinskom. Keď ich ale opravím, hneď si to stotožnia s Československom. A potom si spomenú (alebo im pripomeniem), že už nie sme v spoločnom štáte. Takže keď už pochopia, odkiaľ vklastne som, skôr sa ma pýtajú, ako je to u nás, aké Slovensko je. Tí, ktorí už na Slovensku boli, hovoria, že máme krásnu prírodu a dobré pivo.

- Co tě v Itálii potěšila a co naopak zklamalo?

V Taliansku je život oveľa pokojnejší ako na Slovensku. Všetko sa

robi "con comodo", po česky neuspěchaně. Aj v práci. Priznám sa, neviem, ako odpovedať na túto otázku. Taliansko, ak tu človek žije dlhšie, sa môže javiť ako krajina plná paradoxov a absurdít. Napríklad v lete, ak je moc teplo, prestane fungovať klimatizácia vo vlaku a namiesto chladného púšťa horúci vzduch. V zime zas naopak. Von je teplejšie než vo vnútri. Všetci sa na to sťažujú, sprievodcovia vo vlaku im dajú zapravdu, ale to je tak všetko. Nevymenia vagóny, neopravia ich. Ale zato na jar dajú všetkým cestujúcim, ktorí si pravidelne kupujú mesačníky, jeden mesiac cestovania zadarmo. Takže by sa dalo povedať, že Taliansko je krajinou, kde to, čo zklame zároveň aj poteší.

- Čím se Italové líši od Slovákov?

Ja som si vždy myslela, že také tie typické vlastnosti nejakého národa neexistujú a že medzi nami v Európe veľké rozdiely nie sú. Potom som sa presťahovala a poznala som, že rozdiely tu sú. Slováci sú oveľa tichší a keď jeden rozpráva, zvyčajne ostatní počkajú, kým skončí, aby mohli povedať to svoje. Taliani si skáču do reči, stále. Niekedy je veľmi ťažké zapojiť sa do konverzácie, lebo v nej nie je tichý moment. Aj výchova je trochu iná. My sme napríklad naučení, že najskôr sa z miestnosti, vlaku, obchodu vychádza a až potom sa vchádza. V Taliansku také pravidlo neexistuje. Aby ste sa dostali von z vlaku, musíte byť veľmi rozhodní. Inak vystúpate až na konečnej. Na druhej strane sú tolerantní k meškaniu. Aj v práci, ak niekto príde o pár minút neskôr, nič sa nedeje. Všetky organizované akcie a podujatia začínajú aspoň o pätnásť minút neskôr. V martinskej knižnici, ak by sme nezačali načas, do piatich minút by všetci s nechutou odišli.

- Pracuješ v knižnici, tak môžeš posuď: Co čtou Italové najraději? A co třeba Umberto Eco?

Momentálne pracujem v špecializovanej knižnici Medzinárodného múzea keramiky v meste Faenza. Názov fajáns pochádza z názvu tohto mesta. V mojej práci sa teda stretávam predovšetkým s vedcami a študentami, ktorí sa venujú štúdiu dejín umenia keramiky. Obecné knižnice v Taliansku sú zadarmo, čitatelia neplatia členské a ani pokuty. Môžu si zadarmo požičiavať knihy, DVD s filmami, CD s

hudbou. Zadarmo sú aj elektronické knihy, ktoré si každý môže stiahnuť aj doma z elektronického knižničného katalógu. Napriek tomu sa v Taliansku málo číta. Minulý rok len 42% obyvateľov čítalo viac ako jednu knihu. Na juhu Talianska je to ešte horšie - len každý tretí. To znamená, že viac ako polovica Talianov si počas roka neprečítala nič. Je to veľký problém a aj preto sú knižnice, ale aj kníhkupectvá, plné aktivít na podporu čítania. Má to aj svoje výsledky, lebo najviac čítajú práve deti a mladí ľudia medzi vo veku 11-17 rokov. Taliani radi čítajú talianske knihy. Majú veľmi radi knihy o lokálnej histórii. Prekladajú knihy predovšetkým z angličtiny, v rebríčkoch predávanosti vedú predovšetkým svetové bestselleri, podobne ako u nás. Veľmi obľúbené sú aj komiksy. Nová kniha Umberta Eca je vždy veľkou udalosťou. Práve sa chystám na experiment - chcem si prečítať jeho novú knihu Nulté číslo v slovenčine aj v taliančine. Som zvedavá, či budú rovnaké.

- Čteš i italskou literaturu v originále? Co bys nám z italské literatury doporučila?

Keďže chodím do miestnej knižnice, požičiavam si knihy v taliančine. Mám veľmi rada detektívky, ktoré sú veľmi obľúbené na Slovensku aj v Taliansku. Vždy, keď ideme na Slovensko, trvá nám to tak 13 hodín v aute. Vždy si požičiame audioknihy v taliančine a počúvame ich celou cestou. Je veľmi ťažké niečo odporučiť, každému sa môže páčiť niečo iné. Obľúbenými autormi v Taliansku sú napríklad Gianrico Carofiglio, Dario Fo, Fabio Volo, Andrea Camilleri, Wu Ming. Najobdivovanejším a najpopulárnejším autorom je však Dante Alighieri.

- Pro nás je Itálie spojená spíš z dovolenkovými cestami k mori. Co ty a moře? Máš čas zajet si o dovolené k mori? Nebo jezdíš spíš domů?

Mám to šťastie, že Ravenna leží asi 8 km od mora a na bicykli som tam za pol hodiny. Takže si tm hocikedy môžem zájsť. Cez leto ku mne chodí dovolenkovat' moja rodina a priatelia, vtedy som s nimi pri mori celé dni. Na Slovensko sa mi darí chodiť tak trikrát do roka - na jar, na jeseň a samozrejme na Vianoce.

- Jak moc se ti stýská po Slovensku? A jak to řešíš?

Ešte predtým, než som sa presťahovala, som mala jasno v tom, že ak sa chcem mať dobre, musím to nové miesto prijať ako svoj domov. So všetkým, čo ma postretne. Myslím, že toto sa mi celkom darí. Ostala som však aj v kontakte s priateľmi na Slovensku a preto vždy, keď prídem do Martina, mám domov aj tam. V dnešnej dobe prostredníctvom internetu sa akosi tá vzdialenosť stiera a záleží len na mne a mojich blízkych, ako to blízki si zostaneme.

- A co italská kuchyně? Co ti chutná? A dokážeš sama pripraviť italské speciality?

Taliani hovoria o svojej kuchyni, že je najlepšia na svete, ale o tom vieme svoje :-). Myslím si, že každá lokálna kuchyňa je dobrá. Ľudia na celom svete chcú dobre jesť. Ja teraz bývam v oblasti, ktorá sa volá Romagna. Typické jedlá sú cappelletti al ragu, piadina (niečo ako posúch pečený na platni), squaquerone (mäkký syr) a mortadella. Taliani jedia veľa rôznej zeleniny, buď varenej alebo grilovanej či pripravenej v rúre. Mňa varenie veľmi baví. U nás doma máme takú zmiešanú kuchyňu, pripravujem slovenské aj talianske jedlá. Enricovi veľmi chutí moje risotto.

- Nelituješ toho, že jsi se přestěhovala do Itálie?

Nie. Ja som celkom dobrodružný človek a mám rada zmenu.

- A co tvoje tvorba? Zaměřuješ se na haiku? Proč? A přemýšlela jsi, že bys tvořila v italštině?

Je pravdou, že keď som prišla do Talianska, prestala som takmer úplne písať. Myslím, že aj preto, lebo môj mozog bol zahľtený novým jazykom, v ktorom som sa učila tvoriť vety a súvetia. Moju kreativitu som využívala hlavne tam. Teraz sa to už všetko usadilo a zautomatizovalo a ja začínam cítiť väčšiu potrebu vyjadrovať sa poéziou. Dokonca sa objavujú aj prvé básne v taliančine. Čo sa týka haiku, táto forma ma očarila od prvej prečítanej japonskej básne. My, ľudia, sme súčasťou prírody a haiku mi umožňuje previazať vnútorné pocity človeka s prírodnými javmi okolo neho. Veľmi sa mi páčia minimalistické básne, v ktorých sa pár slovami básnik dostane na koreň veci. Kvetnaté, niekoľkostrofové básne, plné prirovnaní a

prívlastkov, môžu byť, okrem toho, že sú dlhé, aj nudné a nič nepovedať, nevyvolať pocit, či reakciu. Ja som od začiatku hľadala vo svojej tvorbe cestu, ako sa zbaviť všetkých zbytočností. Haiku mi svojou prísnosťou formy a obsahovým vymedzením poskytuje priestor presne sa vyjadriť.

Děkuji za rozhovor a doufám, že se opět setkáme v září v Martině!

Václav

MARCELA KUBOVÁ

Tri haiku

*

Naboso kráčam
zasneženým úbočím
už len v spomienkach

**

Oziaba dušu
rozpálená hladina
tichého mora

Uprostred leta
prašné polia spievajú
presmutnú pieseň

LIDÉ, ČTĚTE

Paolo Giordano: OSAMĚLOST PRVOČÍSEL

Vydala Euromedia Group, K.s. - Odeon v roce 2015

překlad Alice Flemrová

Když se řekne italská literatura, vybaví se mi především jméno Albarta Moravii či Elsy Morantové, ale současná jména mladých autorů? Jedním z nadějných mladých autorů je právě Paolo Giordano (1982). Vystudoval teoretickou fyziku a svoje vzdělání promítl právě do názvu své prvotiny "Osamělost prvočísel." Za svůj literární debut získal řadu cen (vyšla italsky v roce 2008), kniha byla přeložena ve více než čtyřiceti zemích a dokonce se dočkala i filmové podoby.

Hlavní postavy příběhu jsou dva mladí lidé, Alice a Mattia, prožívají v dětství událost, která poznamená jejich další život. Zatímco Alice se nechce stát lyžařkou, Mattia se stydí za svou postiženou sestru, a tak ji nevezme na oslavu kamarádových narozenin. Jenže sestra se ztratí ... Příběh pokračuje s dospíváním hlavních hrdinů, aby se osudově protly jejich životní přímky. Vizstr. 106: "Mattia si myslel, že tohle jsou oni dva s Alicí, prvočíselná dvojčata, osamělí a ztracení, vzájemně si blízcí, ale ne dost, aby se skutečně dotkli jeden druhého. Nikdy jí to neřekl."

Alice i Mattia se rozcházejí, hledají naplnění života, Alice se dokonce vdá, ale s Fabiem nenachází uspokojení a štěstí. Ani Mattio, i když úspěšně vystuduje, nenachází svoje štěstí, a tak se v závěru z příběhu oba protagonisté opět setkávají.

Komorní příběh o nešťastných lidech (nakonec Aličina matka má rakovinu) by mohl skončit lépe, kdyby ... hrdinové dokázali překročit hradbu mezi svými světy.

Paolo Giordano vydal v roce 2013 svoji další knihu "Tělo" a v roce 2014 zatím do češtiny nepřeložený "Il nero e l'argento". Uvidíme, jestli i ve svých dalších dílech potvrdí kvalitu díla jako ve své prvotině. Václav

Umberto Eco: NULTÉ ČÍSLO

Vydalo nakladatelství Argo v roce 2016

Překlad Anežka Charvátová

Poslední kniha italského spisovatele Umberta Eca (zemřel v únoru 2016) vyšla v českém překladu prakticky v době jeho odchodu do literárního nebe. Autor takových děl jako „Jméno růže“, „Foucaultovo kyvadlo“ či

„Pražský hřbitov“ se rozloučil se svými čtenáři knihou z novinářského prostředí. Zavádí nás do prostředí redakce časopisu Zítřek, který ale má řadu zvláštností, neboť vlastně budou zatím vycházet jen „nultá čísla“ jako na zkoušku. Děj románu je zasazen do roku 1992, ale vrací se k historickým událostem, především nás zavede na konec 2.světové války.

Hlavní hrdina, nedostudovaný „doktor“ Colonna se nechá najmout do redakce novin, které financuje záhadná postava v pozadí. Setkává se s kolegy, třicátníci Maiou (citově se s ní sblíží), zvláštním Bragadocciem, který tvrdí, že Mussoliny měl dvojníka a na konci války zemřel právě jeho dvojník, zatímco „duce“ válku přežil a byl použit v boji proti komunistům.

V knize najdete celou řadu zajímavých vět, např. str. 61: „...musíte šikovně používat *možná a třeba a snad*, ale vyličít, co se potom ve skutečnosti opravdu odehrálo. Dejte do toho pár jmen politiků, patřičně vybraných ze všech stran včetně levice, naznačte, že noviny mají k dispozici další dokumenty, a napiště to tak, aby z toho na lidi, co budou číst naše první nulté číslo, šla hrůza ...“ Nebo str. 73: „Účinná pomluva je taková, která přináší fakta sama o sobě bezvýznamná, ale zároveň neopiratelná, protože pravdivá.“ Či str. 239: „Pravda nás osvobodí. Tahle pravda způsobí, že každé další odhalení bude vypadat jako lež.“ A str. 240: „Řádný občan téhle země řeší jediný vážný problém, totiž jak neplatit daně, jinak ať si ti nahoře dělají, co chtějí, stejně je to pořád stejná sebranka.“

Příběh graduje smrtí kolegy, takže se i hlavní hrdina Colonna přestává cítit bezpečně, když zjistí, že na každé teorii může být zrnko pravdy. Román se čte dobře, myslím si, že se Eco se svými čtenáři rozloučil důstojně, zjištěním, že pravda a lež jsou dvě strany téže mince. A ti, kteří ovládají sdělovací prostředky, mohou ovládat i naše vědomí a vlastně i životy.

Václav

ČAJ pro chvíle pohody

č.115, duben 2016, ročník XV

Vydáno 3. dubna 2016 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina regionálních autorů Jičínska.

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!